

proraziti s návrhem, aby sporná záležitost urovnána byla smířícím soudem, složeným ze zástupců obou stran. Smířící soud, v němž též zastoupena byla vláda, vydal svůj výnos, jímž některým požadavkům dělnickým, pokud týkaly se hlavně dělníka Calvignaca, který při vypuknutí stávků byl měšťaností v Carmaux a pro souhlas svůj se stávkami byl úřadu zbaven a uvězněn, dále pokud se týkaly přijetí dělníků stávkujících do práce, bylo vyhověno, avšak v některých věcech zadostiučinění bylo odepřeno. Hlavně stalo se tak s požadavkem stávkářů, aby soudruhové jejich, pro výtržnost odsouzení, byli na svobodu propuštěni a bez překážky do práce přijati a dále, aby vojsko z Carmaux ihned bylo odvoláno. Úplně nevinné a oprávněné žádosti té nebylo vyhověno a proto stávkáři usnesli se dále na svém trpném odporu setrvati, hlavně když i poslanceká sněmovna velkou většinou v neprospěch jejich se rozhodla. Zajímavý byl poměr hlasů při tomto hlasování sněmovním; 198 poslanců hlasovalo pro požadavek dělnický, 324 byli proti němu. Hlasování tím bylo dokázáno, že snahy a práva dělníků mají ve Francii značný počet zastanců v zákonodárném sboru, ač i zde osvědčuje ještě své kouzlo pověstné zlaté tele, jemuž všechno rádo se klaní.

Než vláda francouzská sama uznala, že bylo by nemoudré dráždit beztoho již dosti roztrpčený lid a proto sama se rozhodla vyhovět všem požadavkům dělnickým. Včera, dne 2. listopadu, došel telegram, aby zatčení horníci byli na svobodu propuštěni a vojsko odvoláno. Tím odstraněna poslední záhada, která stála v cestě dělníkům, aby do práce opět se navrátili a boj prozatím se ukončil.

Stávkou v Carmaux ukončen byl zároveň nový akt v procesu, který odehrává se v lidské společnosti již po věky a jenž v naší době přirostl se tak, že stojí naproti sobě dva velké nepřátelské tábory, proletáři a kapitalisté. Sopka všeobecného boje mezi těmito tábory ještě sice dosud v celé své síle nepočala zuřiti, avšak dává o své činnosti známky tak důkladné, že zpátečníci již nyní strachy trnou.

Různé zprávy.

§ Pavillon pod vodou.— Král siamský dal si u jednoho čínskému architektovi zhotoviti pavillon ze skla, pro nějž potřebný materiál byl objednan ve Francii. Stěny, podlaha i strop jest úplně ze skla, ovšem přiměřené tloušťky a jednotlivé tabule jsou spojeny nepromokavým cementem. Král může vejíti do pavillonu dvěma, které se vždy hermeticky uzavrou. V tu chvíli, kdy král vstoupí do vnitř, uvedou se v činnost různé ventilatory a voda hrne se do nádržek, pavillon obklopujících, až je celý pod vodou. Král potom spokojeně v pavillonu kouří a když se zvláštěnůstky té nabaží, dá znamení a voda odteče.

§ Tatarské lidtké oběti.— Zpravodaj "Daily Chronicle" sděluje případ, který se udál nedávno mezi Tatary v gubernii saratovské a který by sotva kdo v Evropě za možný považoval. V okresu malmnickém, obydleném Tatary, panuje stále ještě hnušný obyčej, obětovat svému rodnému bohu ročně jednoho člověka. Tento rok odvěklil sedláka Matunina a pověsili jej za nohy na strom. Na to prořzali mu krk, otevřeli mu dutinu prsní a vyrvali odtud rukama srdce. Na konec počali kolem sochy, kterou krví obětí své polívali, obvyklý svůj tanec.

§ Železničních parostrojů jest v Evropě 61,000 a v ostatních dílech světa 43,000. Z těch připadá na Anglicko 15,552, Německo 12,811, Francouzsko 9747, Rusko 9591, Rakousko 4910, Itálii 2286, Belgii 2322, Spoj. Státy 29,398 a na anglickou Indii 3234 parostrojů.

§ Nejlacnější armádu na světě má dle všeho asi sultán marocký. — Jistý cestovatel popisuje slavnou tu armádu takto: Při bráně do města Tangere spatřil jsem vojenskou stráž. Byli to otrhaní Arabové s červenými fesy na hlavách. "Kde pak máte stejnokroj a zbraně?" ptal se cestovatel. — "Stejnokrojem — zněla odpověď — jest fes a zbraně dal paša zavřítí, neboť horkokrevní Arabové beze všeho by do lidu stříleli, jakmile by pušky do rukou dostali." Cestovatel onen přesvědčil se dále, že celá armáda sultána je tak vystrojena. Šel také do zámku, kde nachází se paša a kde uložena je státní pokladna a vojenská výzbroj. Viděl tam poddůstojníka, ale i ten neměl ani zbraně, ani vojenského stejnokroje, ani odznaku své hodnosti. Na účinný dotaz zvěděl cestovatel, že slavná pašova armáda ze státních peněz "nefasuje" žádné peníze a že živa jest pouze — ze žebroty.

§ Podlivuhodný žaludek. Píše se ze Sydneye: V Melbournském předměstí Kevu nalézá se ústav choromyslných, v kterém se konalo pytvání jedné ze zemřelých chovanek. Lékař ústavu při pytvání k velikému zděšení přítomných konstatoval, že nalezaly se v žaludku zemřelé následující podlivuhodné předměty: tři postříbřené lžíce, které od několika měsíců již byly v kuchyni ústavu pohřešovány, dále značný kus železa, dva kusy skla podoby trojuhelníkové. Při tom zjištěno, že jiný lékař několik dnů před úmrtím choromyslné vytáhl jí z hrdla kus ocele as 8 cm. dlouhý a 2 cm. široký. Při tom nemělo bylo pozoruhodno, že choromyslná nezemřela následkem udušení, nýbrž za okolností úplně normálních.

§ Šílený lékař. Dr. Eduard Schultz z Berlína, usazený nyní v Miláně, pojednou zšlel. Tři nemocné, již ve chvíli vypuknutí šílenství byl u něho na poradě, děsajícím způsobem ztýral. Některé jiné osoby, které chtěly lékaře spoutati, byly raněny velkým nožem. Šílený rozdál mezi poraněné celé svoje jmění skoro 50,000 lir, načež odveden byl do ústavu pro choromyslné.

§ Hromadné otrávení. — Z Brissaga dochází následující zpráva: Již po dva týdny stíženy byly některé osoby prudkým dávením a průjmem. Dětská útulna musila být zavřena, poněvadž všechny děti po požití polévky onemocněly. Rozumí se, že obyvatelstvo bylo nanejvýš vzrušeno. Městský chemik zkoumal pitnou vodu, jakož i některé potraviny. Zkoumal také sůl, pocházející z obchodu jedné místní firmy a tu seznal, že v soli přimísen byl arseno-

vý preparát. Následkem přimísení takové soli do pokrmů onemocněli všichni, kdož pokrmu ty požíli. Jeden z onemocnělých již zemřel. Má se za to, že ona firma obchodovala také s arsenem, který nedopatřením byl do soli vmísen.

§ Podkovy z hliníku. O zajímavých pokusech s podkovami z hliníku sdělují se tyto podrobnosti: Prvý pokus zavést pro koně vojenské podkovy z hliníku, stal se při finském dragounském pluku. Každý kůň dostal na kopyta 2 podkovy železné a 2 z hliníku a s takto okované ml koňmi podniknuta vyjíždka po kamenité cestě. Při tomto pokusu zjištěno že podkovy z hliníku právě tak dobře se osvědčily, jako podkovy železné. Hliníkové podkovy jsou sice dražší, za to však značně lepší. Další výhoda jest, že opotřebované hliníkové podkovy možno roztaviti a kovu znovu upotřebiti. — Také prováděny pokusy zříditi čluny z hliníku. Jistá curyšská firma zhotovila několik člunů z tohoto kovu, z nichž jeden 14metrový určen je pro Paříž.

Zprávy z Čech.

* Staré stříbrné mince jako staré dvouzlatníky a tak zvané křížové tolary, zlatníky, dvacetníky, německé tolary a podobné stříbrné mince pozbudou dle rozhodnutí ministeria financí ode dne 8. srpna t. r. kocem letošního prosince nynější své hodnoty a budou se po projití dotčené lhůty přijímati jenom v hodnotě stříbra, tedy za cenu na zlatníku asi o 30 krejcarů menší. Jest zajisté mnoho těch, kdož staré takové stříbrné peníze chovají jako rodinnou památku a ti snad bez ohledu na jich menší hodnotu i na dále si je ponechají: poněkud více dotkne se mintsterské nařízení těch, kdož starých stříbrných peněz mají větší množství a pak těch, kdož dali peníze takové do zastaváren. Těmto posledním bude zastavené staré stříbrné mince vyplatiti nebo vyměnití aspoň 14 dní před uplynutím výše uvedené lhůty, jinak by zastavárna, nechtíc přijíti ku škodě, musila takové peníze sama před 31. prosincem vyměnití.

* K procesu o Příbramském neštěstí. Po prohlášení rozsudku zemského tr. soudu v Praze, který odsoudil horníky Kříže, Havelku a Noska pro bezděnné zavínění požáru v dole Mariánském do těžkého žaláře od 10 měsíců do tří let, podal Ant. Havelka stížnost zmatečnou k nejvyššímu soudu ve Vídni. Žádaje za obnovení závěrečného přelíčení, kdežto druhí dva odsouzení trest nastoupili. V sobotu dne 8. října však zamítl nejvyšší soud stížnost a potvrdil první rozsudek v plném znění.

* Mezinárodní zloději. Před několika dny přistoupil k večeru u Národního divadla ke služce Teresii Volešákové mladý hezký muž a žádal ji, aby ho doprovodila do sadu na Vinohradech. Ačkoliv ho služka nikdy před tím neviděla a cizinec mluvil podivnou němčinou, uposlechla a doprovodila ho do sadu, kde jí cizinec vytrhl zlaté damské hodinky v ceně 34 zl. a s lupem ve tmě zmizel. V neděli dne 2. října byl na Vinohradech zatčen 28letý strojnický technik Heřm. Alex. Göhring z Rigy, jež okradená Volešáková ihned poznala a určité tvrdila, že jí hodinky ukradl. Göhring se také přiznal, že jí odcizil také tobolku s 2 zl. 80 kr. Dalším úfandním pátráním zjistilo se, že Göhring

bydlel se svou manželkou rozenou Ple-nissovou v domě č. 601—II., kde byla ihned vykonána prohlídka, manželka zatčena a nalezené věci zabaveny. Muž i žena jsou v podezření, že spáchali v Drážďanech různé krádeže, pro něž stíhání jsou zatykačem. Oba se přiznali, že byli před půl druhým rokem v Rize pro krádež zatčeni, že se jim zdařilo utéci ze státní věznice, že jsou proto stíháni a že již dříve byli oba pro krádež odsouzeni. Göhringová se přiznala, že vylákala v Hannoveru paní Frýděl Kalnové hrací hodinky v ceně 50 marek, různé jiné věci a 200 marek na penězích pod záminkou, že obdrží velké dědictví, a obchodníku v Mnichově p. V. Stözlovi ukradla bril-lantovou jehlici v ceně 150 marek. — Göhring i jeho žena byli dodáni zem-skému trestnímu soudu do vyšetřovací vazby.

* Otec vrahem a sebevrahem. O přišerném činu píše se z Mělnka: Na pěšince mezi dvěma lesy v Březinci nalezena 27. září 1892 v hloubi lesa mrtvola as 13letého hochy, která měla na obou skráních střelné rány; po delším pátrání v lese nalezena ve vzdálenosti as 250 kroků na odbočné stezce ve stráni mrtvola as 40 roků starého muže, která pověšena byla na silném provazu, zcela novém, uvázaném na buku, pod ní se našel revolver šestihlavňový, límec a modrý nákrčník. Na hlavě mrtvolky se našla rovněž střelná rána. Zpráva o vraždě té roznesla se po okolí rychlostí blesku: četnictvo z Měna ihned se dostavilo, aby zabránilo přístup k mrtvolám a posláno bezprodleň oznámení soudu mělnického. Soudní komise se dostavila na místo přišerného činu a shledáno, že starší muž je Antonín Verner, bývalý starosta a rolník, všeobecně vážený muž a rozšafný člověk a zastřelený hoch, jeho 13letý syn Antonín. Dle zpráv příbuzných odebral se na návštěvu ku svému švaku v Březinci a k večeru kde 27. září ubíral se lesem ku Březince. Po cestě zastřelil otec svého syna dvěma výborně mířenými ranami do spánku, tak že smrt okamžitě následovati musila a odešel stranou, pověsiv se na strom. Vypálil ránu do hlavy a záhy potom zemřel. U mrtvolky otce nalezen zápisk, v němž před smrtí psal své manželce tklivý dopis a za příčinu činu svého udává "starou nemoc". Mezi jiným stojí tužkou psáno: "Bude asi šest hodin, kdy náš život dokončíme, já a Antonín." Dále patrně již po spáchané vraždě na synu třesoucí rukou psáno: "Je čtvrt na 7. Bůh tě posilni." Pak ještě tato slova: "V 6 hodin 40 minut dokonáno." Dál nalezeno u něho 15 zl. papírových a něco drobných, doutníků a sáček na tabák. Po vykonaném soudním ohledání byly mrtvolky druhý den pytvány a zjištěno, že každá rána u syna byla smrtelná; kule pronikly mozek a narazily na druhé straně na kost lebeční, kdežto u otce byla střelná rána povrchní, tak že otec zemřel oběšením. Hrozný ten skutek spáchaný byl patrně v návalu šílenství, neboť A. V. žil v poměrech velmi spořádaných a těšil se rodinnému štěstí. Nářek matky a dcery, které na msto hrůzy přijely, byl srdcelomný.

Do St. Paul a okolí!

Oznamujeme ct. čtenářstvu, že pan Ferd. Demuth, 163 Ann St., St. Paul, Minn., převzal z ochoty jednatelství pro "Týdenní Hlasatel" tamtéž a oprávněn jest přijímati od každého předplatné.

S úctou

Vydavatelstvo Týdenního Hlasatele.